

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 100/2026-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenia domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 5S/14/2025 z 30. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 3 ods. 8 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“) s následkom porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením správneho súdu sp. zn. 5S/14/2025 z 30. októbra 2025. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou podanou na správnom súde 5. februára 2025 domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru opravných prostriedkov č. OU-BA-OOP3-2024/511290-002 z 9. decembra 2024 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Malacky, odboru starostlivosti o životné prostredie č. OU-MA-OSZP-2024/021461-010 z 23. septembra 2024, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené prvostupňové rozhodnutie, že navrhovaná činnosť „**████████████████████**“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zároveň podľa § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov boli určené podmienky na eliminovanie a zmiernenie vplyvu navrhovanej činnosti na životné prostredie, ktoré boli presne identifikované vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

3. Správny súd uznesením z 23. septembra 2025 zamietol návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Sťažovateľ doručil 17. októbra 2025 emailom správne mu súdu podanie označené ako nový návrh na odkladný účinok žaloby, v ktorom v reakcii na procesný postup súdu uviedol, že *„Iné vysvetlenie ako maliciózny úmysel sudcov správneho súdu nepoznáme...“* (ďalej len „výrok 1“) a *„Možno sa predsedníčka senátu Jelinková Dudziková vzhľadom na svoju pozíciu v súdnej rade, v ktorej zjavne podlízavo prejavuje svoje sympatie k ministrom súčasnej vlády, na adresu ktorých sa vyjadruje obdivne a submisívne, že si môže dovoliť čokoľvek. Nemôže.“* (ďalej len „výrok 2“). V závere podania sťažovateľa bolo uvedené, že prikazuje svojmu právne mu zástupcovi, aby vykonal v súvislosti s týmto podaním proti správne mu súdu všetky úkony. Dňa 20. októbra 2025 bol súdu doručený návrh právne ho zástupcu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku, ktorý neobsahuje výrok 2, ale obsahuje výrok 1. Právne ho zástupca sa k výroku 2 sťažovateľa nevyjadril, hoci mal o ňom vedomosť.

4. Správny súd napadnutým uznesením z 30. októbra 2025 uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 200 eur v zmysle § 78 ods. 1 písm. f) Správne ho súdne ho poriadku, opierajúc sa o právne ho názor ústavné ho súdu uvedený v uznesení sp. zn. I. ÚS 543/2025 z 2. októbra 2024, ako aj o uznesenie Súdne ho rady Slovenske ho republiky č. 166/2025 zo 16. apríla 2025, keďže podanie sťažovateľa zo 17. októbra 2025 vyhodnotil ako hrubo urážlivé podanie sťažujúce postup súdu.

5. Sťažnosťná argumentácia je založená na nesúhlase sťažovateľa s uložením poriadkove ho pokuty. Z jej obsahu je zrejmé, že sťažovateľ si za obsahom svojho podania stojí, keďže obšírnym spôsobom ústavné mu súdu argumentoval, na základe čoho nadobudol pocit o zaujatosti predsedníčky senátu správne ho súdu voči svojej osobe. Svoju argumentáciu sťažovateľ prepočil aj s rozsiahlymi úvahami na tému významu občianske ho aktivizmu v oblasti životné ho prostredia a jeho prínosu pre spoločnosť, ako aj so svojím presvedčením o zaujatosti politicke ho reprezentácie proti nemu, ktorá sa prejavuje aj v činnosti správne ho orgánov a súdov. Porušenie ústavy a Aarhuské ho dohovoru sťažovateľ taktiež identifikuje v tom, že s ním v konaniach pred súdmi nie je zaobchádzané ako so subjektom zainteresovane ho verejnosti.

6. Sťažovateľ v ústavné ho sťažnosti požiadal aj o položenie prejudiciálne ho otázky Súdnemu dvoru Európske ho únie (ďalej len „Súdny dvor“), kde formuloval nasledujúce otázky: 1. či je v dôsledku zásady účinné ho a nediskriminačné ho prístupu environmentálne ho spolku založený jeho právne ho nárok na uznanie za verejné ho žalobcu obdobné ho postaveniu prokurátora, resp. štátne ho zastupiteľa, 2. či je v dôsledku zásady účinné ho a nediskriminačné ho prístupu environmentálne ho spolku založený jeho právne ho nárok na uznanie ekologické ho spolku za procesnoprávne ho zástupcu celej zainteresovane ho verejnosti, 3. či predstavuje čl. 3 ods. 8 Aarhuské ho dohovoru kvázi imunitu spôsobujúcu zvýšenú spoločenskú a právne ho ochranu ekologické ho spolkov pred sankciami, ak sa nimi sleduje obrana procesné ho postavenia zainteresovane ho verejnosti pred šikanóznou a/alebo stigmatizujúcou rozhodovacie ho činnosťou vnútroštátne ho súdov brániacich účinné mu a nediskriminačné mu prístupu k správne mu súdu, a to aj zvýšenú oproti všeobecné mu materiálnemu korektívu uplatňované mu vo výklade normy § 78 ods. 1 Správne ho súdne ho poriadku, a 4. či je čl. 7 ods. 6 ústavy v súlade s právom Európske ho únie, a to najmä so zmluvou

o fungovaní Európskej únie, a nepredstavuje prekážku prednosti práva Európskej únie pred vnútroštátnym právom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdenom porušení označených práv napadnutým uznesením správneho súdu o uložení poriadkovej pokuty. Sťažovateľ s jej uložením zjavne nesúhlasí a svoj názor na predsedníčku senátu, ktorý uviedol správne mu súdu v podaní, za ktoré poriadkovú pokutu dostal, sa snažil obhájiť rozsiahlymi úvahami o jej zaujatosti, ako aj zaujatosti politickej reprezentácie či súdov voči nemu.

8. Ústavný súd po dôkladnom rozbere ústavnej sťažnosti konštatuje, že z argumentácie uvedenej v nej nie je možné vyvodiť, v čom konkrétne má spočívať ústavne neudržateľný zásah správneho súdu do označených práv sťažovateľa, keďže sťažovateľ nepredložil žiadnu relevantnú ústavnoprávnu polemiku so závermi správneho súdu uvedenými v napadnutom uznesení, ktorú by obsahovo prepojil s obsahom označených práv a slobôd. Ide pritom o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], na ktorej odstránenie ústavný súd nevyzýva. Uvedená skutočnosť dáva podklad na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože nemá náležitosti ustanovené zákonom.

9. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej vecný prieskum ústavnosti rozhodnutia všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného odôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (m. m. III. ÚS 152/2017). Taký vecný prieskum však je možné vykonať len na základe riadne odôvodnenej ústavnej sťažnosti, k čomu v posudzovanej veci nedošlo.

10. Keďže neboli splnené podmienky na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd sa vecne nezaoberal ani úplne nesúvisiacim (a v kontexte veci aj neodôvodneným) návrhom sťažovateľa na polozenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu